

D
R
O
B
!
Ž

ŠOLSKO LETO 2012 / 2013
ŠTEVILKA 1

DROBIŽ je šolsko glasilo učencev
od 3. do 5. razreda
OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ,
Podružnica Kokrica

UREDNIŠKI ODBOR:

Sara Alidžanović,
Maja Bertoncelj,
Klara Mali,
Nika Ošljaj,
Tim Rutar,
Tamara Svoljšak

Mentorica: Anita Žibrek, prof. RP

LOKACIJA IN DATUM IZDAJE
DROBIŽA:
Kokrica, maj 2013

Slika na naslovnici:
Julijana Isabel Seehase, 4.c

Super! in še enkrat super! Približujejo se počitnice. In to tiste 'ta velike, ta dolge'... Tiste, ki so obsijane s soncem in vodnimi vragolijami.

Tu pa je, seveda, tudi naše šolsko glasilo Drobiž, v njem pa, kot vsako leto, polno zanimivega branja.

Naj opozorimo še na en zelo zanimiv članek, ki je napisan v angleščini.

Ker ta članek govori o čokoladi, se boste gotovo 'potrudili' in ga prebrali. Mogoče vam ga bodo pomagali prebrati tisti, ki dobro obvladajo angleščino, mogoče jo celo vi sami dobro obvladate in boste potrebovali le slovarček...

Ampak ne bodite slabe volje, če vam ne bo šlo najbolje, saj je 'nekje' v Drobižu 'skrit' tudi slovenski prevod!

Zdaj pa le hitro poiščite omenjeni članek! Prijetno branje vam privoščimo!

Uredniški odbor

POMLADNA ZGODBA

Bil je dan, ko se mi ni dalo vstati. Šel sem ven in slišal ptičico peti:
»O, ti zelena pomlad,
do zdaj sem v samoti živela,
zdaj bom pa s prijatelji spet letela.«

Potem sem ji tudi jaz zapel:
»O, uboga mala ptičica,
pomlad se bo hitro vrnila,
le še malo počakaj
in kmalu se boš veselila.«
Ptičica se je razveselila, me pogledala
in se nasmehnila. Nato je odletela,
zatem je bila pa pomlad že tu.

Lea Žmavc, 4.c

Anže Gros in Smiljan Hude iz 5. č razreda

ČLANEK O SLADOLEDU

Poznamo več načinov, kako pripraviti **SLADOLED**.

Prvi način je, da čvrsto stepemo smetano in sladkor ter ju zmrzemo v skodelicah. Pri drugem načinu cela jajca ali samo rumenjake stepemo skupaj z vročim mlekom in sladkorjem, nato pa kuhamo toliko časa, da se masa zgosti. Maso vlijemo v modelčke, ohladimo in šele nato damo v zamrzovalnik. Ko znamo narediti osnovo za **SLADOLED**, lahko v to dodajamo različne dodatke: vanilijo, čokolado, citruse, zmiksano sveže sadje,...

Zahvaljujoč Italijanu Procopiju, ki je v svoji pariški tovarni leta 1686 začel s prodajo **SLADOLEDA**, je ta postal dostopen za vse. V 19. stoletju so **SLADOLEDU** na Slovenskem rekli **ZMRZLINA** in je bila priprava težja, ker še niso poznali zamrzovalnih skrinj. Ko pa so jih imeli, je priprava postajala vedno lažja.

Dokazano je, da so že Kitajci pred približno 3000 leti pripravljali **SLADOLED**. Ohlajevali so pijače, mleko in sadne sokove z dodatkom snega. Takšen je bil njihov **SLADOLED**. Veliki vojskovodja Aleksander Veliki, ki je osvojil veliko držav, se je na svojih pohodih zmeraj posladkal s **SLADOLEDOM**. To odlično sladico so si privoščili tudi v stari Grčiji in starem Rimu.

S pomočjo mentorice je članek pripravila Sara Alidžanović iz 5. c razreda.

KAKO NASTANEJO POLETNE NEVIHTE?

Padavine nastajajo, ko se relativno topel, vlažen zrak dviguje. Ko se zrak ohlaja, se vodni hlapi začnejo kondenzirati na kondenzacijskih jedrih in tako oblikujejo oblake. Ko kapljice dovolj zrastejo, nastanejo padavine.

Največkrat pridejo poletne nevihte iznenada. Ponavadi se pojavijo, ko je soparno vreme. Pojavijo se zaradi hitrega segrevanja ozračja. Topel zrak se namreč hitreje dviguje kot hladen.

Najprej opazimo temen kopast oblak, po navadi nekje na zahodu. Ta hitro preide v velik temen oblak, ki se nam hitro približa. Nato se vlije močan dež...

Kako nastane mavrica?

Mavrica nastane takrat, ko je v zraku veliko vodnih kapljic. Ponavadi se na nebu prikaže takrat, ko po nevihti posije sonce ali ko hkrati dežuje in sije sonce.

Namreč ko bela sončna svetloba posije v vodne kapljice, nastane ta pisan krog. Barve v mavrici si po vrsti sledijo takole: rdeča, oranžna, rumena, zelena, svetlo modra, temno modra in vijolična.

Članka pripravila Sara Alidžanović iz 5. c razreda, skupaj z učiteljico Anito

POMLAD

**Januarja je zima,
februarja je pust,
marca pa pomlad,
ki je lepa kot zaklad.
Pomlad je listnata,
pomlad je zelena,
pa tudi malce
rumena.**

Anže Gros, 5. č

Matic Meglič, 4.c

DELFINI

Delfini so vodni sesalci, ki spadajo v skupino zobatih kitov in živijo v vseh morjih sveta. Poznamo okoli 34 vrst delfinov. Njihova telesa se popolnoma prilagodijo življenju v vodi.

Imajo hidrodinamičen vretenast trup in gladko kožo.

Dlake nimajo, ker bi jih ta ovirala pri plavanju.

Delfini nimajo zunanjih uhljev in zadnjih okončin. Z

močnim repom se poganjajo skozi vodo, s

sprednjimi udi krmarijo, s hrbtno plavutjo pa lovijo

ravnotežje. V ustih imajo 50 do 120 ostrih zob, s

katerimi zgrabijo plen, ki ga ne žvečijo, temveč ga pogoltnejo. Prehranjujejo

se večinoma z ribami in mehkužci. Orientirajo in sporazumevajo se z zvočnimi signali.

Pri delfinih dihanje ni avtomatično kot pri ljudeh, načrtovati mora vsak posamezni

vdihi. Ko delfin spi, počiva samo ena polovica možganov, druga pa skrbi, da žival

plava in nadzoruje okolico. Vsake štiri ure se polovici zamenjata, tako da delfin

pravzaprav plava celo življenje. Delfini imajo pozitiven učinek na človeka in v

zahodnem svetu pogosto izvajajo terapije invalidnih ljudi z delfini. Znanih pa je tudi

na stotine primerov, ko so delfini rešili človeka pred utopitvijo ali pred morskimi psi .

Članek napisala: Nika Ošljaj, 5. č razred

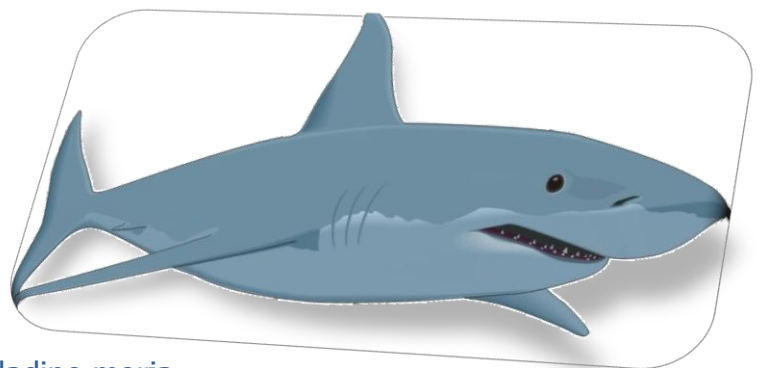

Manca Robljek, 5.c - Rože

MORSKI PES

Morski pes je velik približno 9 m in tehta približno 3, 5 tone. Zobje so dolgi 20 centimetrov in zelo nabrušeni. Menjajo si jih vsakih 15 dni. Morski pes je mesojeda žival, ki spada med ribe. Obstaja okoli 350 različnih vrst morskih psov. Nekatere vrste psov plavajo blizu gladine morja, druge 1000 m globoko, blizu obale ali daleč na odprtem morju. V Sloveniji ni velikih morskih psov, pri nas so samo mali morski psi.

Članek je pripravila Maja Bertoncelj, iz 5. č razreda.

SRNIN MLADIČEK

Pomlad je prišla,
srnica se veseli,
saj mladička zdaj dobi.
Mladiček skače, je vesel,
kožušček pa je čisto bel.
Rad je mlado travo,
tudi detelje ne brani se.
Mama ga neguje, rada ga ima,
saj je njen mladiček;
pred lovci brani ga.
Ljudje pa ju lovijo,
po gozdu sem in tja;
na koncu ubežita,
srečna sta oba.

Katarina Zupančič in Tara Podjavoršek z 5. č razreda

EGIPČANSKE PIRAMIDE

Piramide so gradili stari Egipčani pred 4500 leti. Ker so Egipčani verovali v posmrtno življenje, to pomeni življenje po smrti, so v piramide dali tudi številne dragocene osebne predmete, ki naj bi služili v posmrtnem življenju. V piramidah so trupla starih egipčanskih kraljev, faraonov itd. Arheologi so v piramidah našli poleg trupel tudi dragulje, pohištvo, inštrumente, hrano in lovsko opremo. Prvo znano piramido je dal zgraditi faraon Djoser, in sicer je bila visoka 62 m. Piramide so zgrajene iz 2,3 milijonov kamnov, izmed katerih vsak tehta 2,5 tone. Piramide so ene izmed najmogočnejših objektov na svetu.

Članek je pripravila Klara Mali iz 5. č razreda.

NAJBOLJŠA PRIJATELJA

Ko sem bil star dve leti, sem začel hoditi v vrtec. Tam sem dobil mnogo prijateljev. Moj najboljši prijatelj pa je postal in ostal Lan. Lan se je rodil mesec dni za mano. Njegova mamica Brigita in moja mamica Jana sta naju skupaj vozili na sprehod. Tudi onidve sta bili prijateljici. Sedaj sva z Lanom stara devet let. Lan ima svetle lase in modre oči. Oblači se športno. V prostem času obiskuje glasbeno šolo in hodi h košarki. Ko pride k meni na obisk, igrava košarko in nogomet. Skupaj rada igrava računalniške igrice. Včasih mi mami dovoli, da Lan pri meni prespi. Takrat se zabavava dolgo v noč. Tudi jaz grem lahko k njemu kdaj prenočit. Letos je bilo prvič, da na Čukovi jami nisva skupaj drsala, ker ni bilo ledu. Prejšnja leta pa sva tam igrala hokej, se lovila po ledu in vlekla sani. Tudi poletja mnogokrat preživljava skupaj. Skupaj se voziva s kolesom, rolava, se kopava in greva na sladoled.

Skupaj sva tudi na morju. Prav nič ni hud, kadar ga 'potunkam'. Prijatelji si med seboj pomagajo. Tudi midva si. Vesel sem, ko Lan dobi novo igračo. Če se želim z njo igrati, mi jo posodi. Tudi jaz mu posodim svojo, če si jo zaželi. Ko se spreva, se takoj pobotava in drug drugemu nič ne zameriva. V življenju srečamo mnogo ljudi, le redki pa postanejo pravi prijatelji za vedno. Prava prijateljca za vedno sva tudi Lan in jaz.

Tim Škrjanc, 4. č razred

OPIS DOMAČE ŽIVALI

Doma imam hišnega zajčka. Ime mu je Bani. Je sive in bele barve. Star je približno dve leti in pol. Imamo ga v kletki. Včasih ga spustimo in skače po stanovanju. Hranimo ga s senom. Včasih mu dam tudi čokoladne kosmiče. Zelo jih ima rad. Bani pije vodo. Svojega zajčka imam zelo rad.

Žan Resnik, 4. c

Anja Kapljič, 3.č

ČUDEŽNO POTOVANJE TROBENTICE METKE

Domišljjski spis

Jaz sem trobentica Metka. Sem rumene barve in rastem spomladi.

Povedala vam bom svojo dogodivščino.

Nekoč sem se zbudila v travi, se umila v rosi in se pogledala v čudežno ogledalo, ki ga imamo trobentice. Zelo sem se ustrašila, ker sem imela noge. Poskusila sem hoditi. In je šlo!

Tisti dan sem cel dan tekala naokrog. Potem sem odšla spat.

Naslednji dan sem odšla na sprehod. Hotela sem se povzpeti še na Mont Everest, vendar nisem imela moči. Ponoči pa se mi je zgodilo nekaj čudnega. Zbudila sem se v čudnem plovilu. Videla

sem okoli sto zelenih možicljjev. Dvajset možicljjev me je gledalo, ostali so upravljali plovilo. Eden od možicljjev me je ogovoril. Vprašal me je, kdo sem. Rekla sem, da sem trobentica Metka. On pa je povedal, da je vesoljec po imenu Zogi in odpeljal me je na ogled te ladje. Bila sem lačna. Oni so jedli nekakšno mešanico med ohrovtom in peso, jaz pa sem samo pila vodo. Naslednjih sedem tednov sem preživela na ladji. Osmi teden pa sem se poslovila. Spet sem se znašla na travniku, ukoreninjena v travi in na srečo brez nog.

Ampak vseeno že komaj čakam na naslednjo dogodivščino.

Gašper Jerala iz 5. č razreda

DROBIŽ

MOJE LANSKOLETNE POLETNE POČITNICE

Moje počitnice so trajale od 7.7. do 21.7.2012. Bile so mi zelo všeč. 7. julija ob štirih zjutraj smo se odpravili na morje. Na morje smo se vozili 5 ur. Med vožnjo nam je bilo vsem zelo vroče. Na pol poti smo se morali nujno ustaviti in si malo odpočiti. Ko smo prišli na naš cilj, sta me mami in oči odložila pri apartmajih, onadva pa sta šla naprej v trgovino. Stekla sem proti gospe, ki tam živi, saj so nas že vsi

nestrpno pričakovali. Naslednje, kar pa sem naredila, je bil skok v vodo. Nato sta prišla moja mami in oči in mi dala brisačo. Ko pa je bil že večer, smo na žaru spekli ribe, ki nam jih je ulovil gospod z imenom Zoran. RIBE SO BILE ZELO OKUSNE. Drugi dan sta se moja starša zgodaj zjutraj odpravila na plažo, kjer sta v morju zagledala delfina. Mene pa sta zaklenila v apartma, saj sem še spala. Ko sta prišla nazaj, je moja mami pripravila zajtrk. Potem smo se skupaj odpravili na plažo. Tam smo pripravili brisače, potem pa hitro skočili v vodo. Moja mami, oči in jaz smo plavali s plavutkami. Nato je sledilo presenečenje, prišla sta moj brat David in njegova punca Vesna. Imeli smo se zelo lepo.

Jaz in moj oči pa se tudi zelo rada potapljava. Lansko leto sva nabrala celo zakladnico školjk.

Vse, kar sem napisala, se je ponavljalo vseh trinajst dni. Ostala sta nam samo še dva dneva. Predzadnji dan smo se zvečer s prijatelji iz Nove Gorice odpravili v mesto. Tam smo si kupili spominke. Zadnji dan pa smo se še malo kopali, potem pa smo pospravili svoje stvari. Prišel je čas za odhod, poslovili smo se od svojih prijateljev in si obljubili, da se vidimo naslednje leto. Usedli smo se v avto in še zadnjič potrobili ter pomahali v slovo.

ZAME SO TO BILE ENE IZMED BOLJŠIH POLETNIH POČITNIC, KI SEM JIH PREŽIVELA ZELO LEPO! 😊😊😊😊😊

PS: Fotografije pa so z morja, kamor se odpravljamo vsako leto, in to že 10 let.

Tamara Svolfšak, 5.c

POTOVANJE V SOVARIJO

Nekega dne je pome prišla leteča ponev. Poleteli sva zelo visoko. Ko sva bili že čisto blizu

oblakov, se je ponev prevrnila. Padla sem v deželo Sovarijo.

Tu živijo sove vseh velikosti in oblik. Nekatere imajo kvadratne glave, druge pa okrogle. Vse sove so prijazne in ne lovijo mišk. Najrajši jedo kikirikije. V Sovariji so vsa drevesa majhna, rože pa ogromne. Na rožah imajo sove svoje hiške. Najlepšo hiško ima bela sova Rozi. V Sovariji sove ne letajo, ampak se vozijo z motorji. Tudi v šolo ne hodijo. Tukaj bi zlahka živela. Ampak kmalu je pome prišla ponev. Odpeljala me je nazaj domov.

V postelji sem ugotovila, da so bile to samo sanje.

Živa Kovačič iz 3. c razreda

ENEJ

Imam bratca Eneja. Zelo rad se kopa v bazenu. Nekega dne smo odšli na bazen v Laško. Enej se je najprej kopal v bazenu, kjer so bili valovi. Nato se je kopal v največjem bazenu. Ko se je nehal tam kopati, je odšel ven, kjer je pojedel sendvič z maslom. Nato je spet hotel v vodo. Spet je čofotal v bazenu z valovi. Potem smo odšli domov. Na poti smo se ustavili v gostilni. Enej je jedel ocvrti krompirček in dunajski zrezek. Utrujeni smo se vrnili domov.

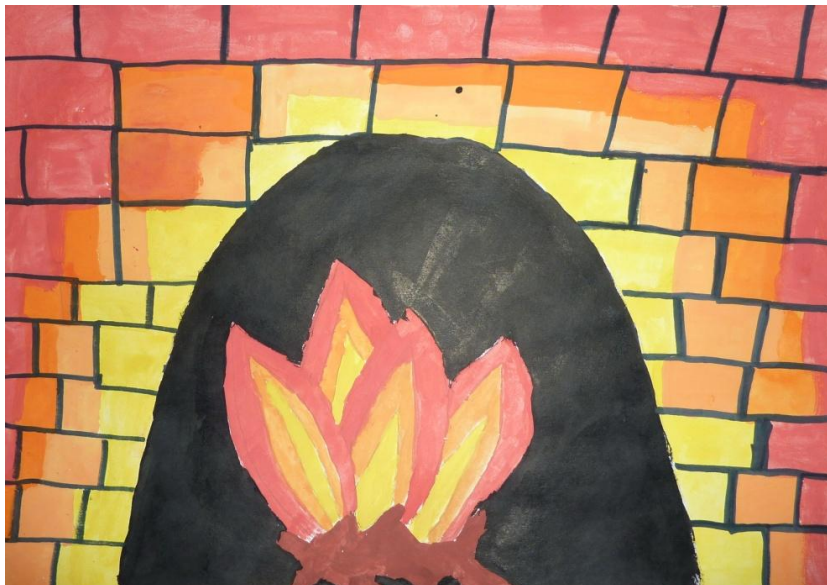
Lara Škulj, 3. č razred

Tamara Svoljšak, 5.c
Najboljši prijatelj-

MOJA PRVA PEKA PIŠKOTOV

Maja Bertoncej, 5.č

Prejšnjo soboto smo se jaz, moja sestra Eva in soseda Ana odločile, da bomo za mamin rojstni dan spekle njene najljubše piškote. Lotile smo se dela. Potrebovale smo moko, mlete orehe, sladkor, kakav, maslo, rumenjake in belo čokolado s pisanimi mrvicami za preliv. Medtem ko smo delale maso, se je pečica segrela. Jaz sem takrat prvič delala piškote in seveda nisem točno vedela, kako in kaj je treba najprej narediti. Še dobro, da sta Eva in Ana, ki sta bili starejši, vedeli, kako se peče te piškote.

Medtem ko so se piškoti pekli, smo naredile še voščilnico za mami. Sklenile smo, da ji bomo podarile še kaj. Nekaj časa smo premišljevale o tem, potem pa sem jaz predlagala, da bi šle v trgovino kupit kakšno lepo verižico.

Na piškote smo skoraj pozabile. Že smo hotele oditi skozi vhodna vrata, ko je iz kuhinje začelo smrdeti po zažganem.

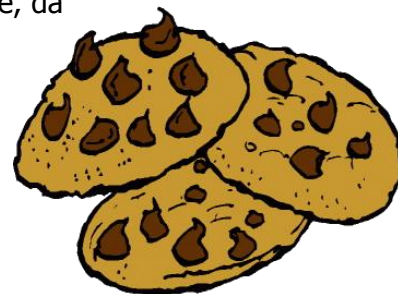
Odhitele smo v kuhinjo, ugasnile pečico in hitro vzele ven piškote. Zelo smo bile razočarane same nad seboj, ker so se nam piškoti zažgali. Bile smo žalostne, še posebno jaz. Čisto sem obupala nad piškoti. Eva in Ana pa sta bili odločeni, da ne bomo obupale. Priznala sem si, da imata prav in še enkrat smo se lotile peke piškotov. Tokrat je Ana stala zraven pečice, jaz in Eva pa sva premišljevali o dogodku. Kmalu so bili piškoti pečeni. Tokrat so bili dobri.

No, piškote smo imele, ampak lepe verižice pa še vedno ne. Kar naenkrat je zazvonil telefon. Klicala je mami in je povedala, da je že na poti domov. Zdaj smo vedele, da karkoli si bomo še izmislile, moramo pohiteti. Če že verižice nismo imele, smo se pa odločile, da bomo vsaj dnevno sobo okrasile z baloni. Pripravile smo tudi voščilnico, ki smo jo prej izdelale.

Končno je bilo vse pripravljeno in kmalu je na vratih pozvonilo. Eva je šla mami odpret, jaz in Ana pa sva se skrili. Luči so bile ugasnjene. Ko je mama prižgala luč, smo vse v en glas vzkliknile: Vse najboljše!

Mama je bila prijetno presenečena. Lepo se nam je zahvalila in potem smo se posladkale s piškoti.

Iz vse te situacije sem se kar precej reči naučila. Da moramo biti vedno pozorni, ko se v pečici kaj peče. Da darilo za rojstni dan ni nujno vedno nekaj posebnega. Lahko podarimo samo malenkost, kot so piškoti in voščilnica, pa s tem vseeno razveselimo slavljenca.

Maša Sladič, 5. c razred

Matej Miklaužič, 3.č

OPIS DOMAČE ŽIVALI

Pri moji mami imajo psa z imenom Miša. Je črno rjave barve in je srednje velika. Ima gosto dlako in povešena ušesa. Hrani se z zelo različno hrano.

Zelo rada se igra z otroki. Vedno je vesela in rada vidi, če jo ljudje božajo. Z mamo gre vsak dan na dolg sprehod. Je 'pasma mešanec' in zna veliko stvari, ker je hodila v pasjo šolo. Imam jo zelo rad.

Tim Pogačnik, 4. c razred

MOJA POPRAVLJALNICA IGRAČ

Svojo popravljalnico igrač bi poimenoval Kiko. Bila bi lesena, na njej bi bil napis Kiko. Na vsaki strani bi bilo majceno drevesce. Do vrat bi vodila peščena potka, okoli nje pa bi rasla trava. Notranjost hiše bi bila bolj majhna, a vseeno bi bilo za igrače dovolj prostora. Za hišo bi imel velik vrt. Popravljalnica bi bila odprta v torek in sredo, po dogovoru pa tudi v soboto in nedeljo.

Tim Pogačnik, 4. c razred

Julijana Isabel Seehase, 4.c

DROBIŽ

OBISK ŠOLSKEGA MUZEJA V LJUBLJANI

Zoja Šivic, 4.c

V ponedeljek, 18. februarja, smo se zjutraj učenci obeh četrtyh razredov odpravili v Šolski muzej v Ljubljano. Peljali smo se z avtobusom. Ko smo prispeli v Šolski muzej, smo se najprej odpravili na učno uro. Nadeti smo si morali brezrokavnike in 'rokavičnike'. Nato smo odšli v tisto učilnico, v razred. Zatem je v razred prišla stroga učiteljica. V roki je imela palico. Imeli smo predmet lepomis.

Ta predmet so nekoč čisto zares imeli v šolah. Skupaj s tisto učiteljico smo se učili lepe pisave. Eva in Zoja pa sta morali jahati osla, zato ker sta prehitro pisali črke. Včasih je prav zares 'jahanje osla' bila v šolah stroga kazen.

Po končani učni uri smo imeli malico. Po malici smo obiskali tudi muzej. V njem smo si ogledali razstavo maket, možganov, nagačenih živali.

Tako je potekal naš dan v Ljubljani. Vsi skupaj smo se nato veselo odpeljali nazaj proti naši šoli.

Jan Kotnik, 4. č razred

Ana Krek, 5.c - Velemesto

KAVBOJSKA KORAČNICA

Pridrvel je kavboj,
kavboj na rdečem konju.
Pridrvel je kavboj,
kavboj na zelenem konju.
Pridrvel je kavboj,
kavboj na rumenem konju.
Potem pa iznenada
pridrvel je kavboj,
kavboj na pisanem je konju.

Ti - dam, ti - dam koraka nihče,
ti - dam, ti - dam korakamo mi,
ti - dam, ti - dam korakajo oni,
ti -dam, ti - dam korakamo mi vsi!

Anže Gros, 5. č

Nika Ošlaj, 5.č

KO NAS LUNA NOSI

Domišljjski spis

Neke noči me je nosila luna. To vem zato, ker sem se zbudil pod stopnicami v pritličju. Začutil sem žejo, zato sem šel mimo dnevne sobe, da bi prišel do kuhinje. Ko sem šel mimo dnevne, sem v njej videl starša, kako se igrata z mojimi igračkami. Uščipnil sem se v roko, ker sem mislil, da spim. Ampak to ni delovalo. Res sta se igrala! Šel sem v dnevno in starša stresal. Nič! Nič se ni zgodilo!

»No, lepa reč. Zgleda, da sta tudi onadva zaspala in ju nosi

luna,« sem si rekel.

Nato sem šel v kuhinjo, hitro spil malo mleka in se s čudnim občutkom povzpел nazaj v gornje nadstropje. Naravnost v svojo sobo. Šel sem spat.

Benjamin Pij Fende, 4. c razred

THE STORY OF CHOCOLATE

Chocolate comes from cacao trees. Today they grow in a lot parts of the world. But we know that these trees are from South and Central America. Cacao trees can't grow in all the countries, but only in countries with a tropical climate. In these countries are temperatures between 21 and 23 Celsius.

Cacao growing countries are:

- West Africa (Ghana, Nigeria);
- South America (Brazil and Ecuador);
- Asia (Malaysia and Indonesia).

Cacao trees are about 6 metres tall with big leaves. The leaves are green. Chocolate is made from cacao beans. These beans are like the fruit of the tree. The beans are in the cacao pods. There are between 20 and 40 beans in each pod. When the beans are in the pod, they aren't brown. They are cream colour.

How to make a chocolate?

The first must people cut the cacao pods from the trees. Then the beans must ferment for five to eight days. In this process the sugar in the beans changes to alcohol, because the colour of beans changes to brown. When the beans are roasted, there colour changes to dark brown. Then the machines grind the beans into chocolate paste.

Chocolate timeline

The first people who make a chocolate drink from cacao beans are called the Mayans. They live ad 300-900, in a part of Mexico. Their chocolate is not sweet. It is very bitter, with spices and water.

Then the Aztecs, who live in years from 1325 to 1520 in central Mexico, buy cacao beans from the Mayans.

Columbus is the first European who takes some cacao beans from Mexico to Europe for Spanish King and Queen.

Then one of the Spanish soldier, named Cortez, takes a lot of cacao beans from Mexico. He takes the things for making the chocolate drink too. The Spanish start making the new chocolate drink, but only for rich people, because cacao beans are very expensive.

Then the Italians learn the secret for making chocolate from the Spanish. Soon many countries in Europe know how to make chocolate.

Today chocolate is an international sweet treat.

PS: PREVOD SI PA LAHKO PREBEREŠ NA PREDZADNJI STRANI!

DROBIŽ

GOBI

(DOMIŠLJIJSKI SPIS)

NEKOČ STA ŽIVELI GOBI,
KI STA IMELI MOBI,
TA PA JE BIL NJUN HOBI.

NAENKRAT PA JE MOBI
PADEL V TRGOVINO OBI.
GOBI STA ODŠLI NA GRAD,
KJER JE ŽIVEL KRALJ RAD.

GOBI STA REKLI, ČE LAHKO DOBITA NEKAJ CEKINOV,
DA SI KUPITA MOBI,
KI STA GA IMELI ZA HOBI,
ŽAL PA JE PADEL V TRGOVINO OBI.
TOČNO TO STA REKLI GOBI!

KRALJ RAD PA JIMA JE DAL VSE CEKINE
IN GOBI STA ŠLI V TRGOVINO OBI,
KJER STA KUPILI MOBI,
KI STA GA IMELI ZA HOBI.

POTEM PA STA KUPILI ŠE CEL GRAD,
KI GA JE IMEL KRALJ RAD.

KER PA STA BILI TI DVE GOBI JURČEK IN LISIČKA, STA SE POROČILI. IN
BILI STA POSTAVLJENI ZA KRALJA IN KRALJICO. IN ZA VOJSKO NA
GRADU SO SLUŽILE ZELENE MUŠNICE.
IN ŠE ZDAJ STA TI DVE GOBI NAJBOLJŠI GOBI NA SVETU.

SMILJAN HUDE, 5. C

Četrtošolci so razmišljali, kakšno šolo bi v domišljiji z veseljem obiskovali...

Povedali so...

- Ne bi bilo pouka, samo nogomet bi igrali. Jan, 4. č
- Učiteljice ne bi bile prav nič stroge, pisali pa ne bi s peresom, ampak s črnilom. Luka, 4. c
- Hodili bi v zelo veliko šolo, največkrat bi imeli športno vzgojo. Odmori pa bi bili dolgi. Tim, 4. c
- Vse bi bilo enako kot sedaj, le da bi se učili samo matematiko in slovenščino. Maša, 4. č
- Zanimivo bi bilo imeti tako šolo, kot so jo imeli nekoč. Ampak v tako šolo bi hodil samo nekaj časa. Žan, 4. c
- Vsak dan bi imeli le tri ure pouka. Neža, 4. c
- Želel bi, da bi v šoli jedli samo pice 'margarite'. Tim, 4. č
- Imeli bi pet minut pouka in celo uro odmora. Med odmori bi bili v telovadnici. Vse bi bilo narejeno iz lego kock. Za malico bi imeli dunajski zrezek in ocvrt krompir, za kosilo pa vsak dan pico. Nejc, 4. č
- Šolo bi obiskovali le vsak drugi dan. Vsakič bi imeli samo po štiri ure pouka. Domačih nalog ne bi poznali. Primož, 4. c
- Ne bi bilo veliko drugače, le več ur športne vzgoje, matematike in naravoslovja bi imeli. Drugih predmetov pa malo manj. Matic, 4. c
- Zame bi bilo najboljšo, če bi v šoli igrali samo klavir. Šolskega pouka ne bi bilo. Eva, 4. č

Ana Strniša, 4.č

Kaj pa o takšni 'domišljijski' šoli menijo tretješolci...

Povedali so...

- Svinčniki bi pisali namesto mene. Vsa vrata pa bi se sama odpirala. Alja, 3. c
- Da bi v njej živeli sloni, učenci pa bi se sprehajali okoli njih. Vse pohištvo pa bi bilo narejeno iz lego kock. Maks, 3. c
- V šoli bi bilo še več otrok, imeli bi zelo veliko telovadnico. Jakob, 3. č
- Da bi včasih lahko delali, kar bi sami hoteli. Lara, 3. č
- Naše torbe bi se same odpirale, šolske ure pa bi bile krajše. Živa, 3. c
- V šoli bi bil tudi muzej. Hodniki bi bili vijugasti. V šoli bi imeli poleg učilnic še snežno sobo. Jure, 3. c
- Moja šola bi imela prozorne stene, vse bi se bleščalo, notri bi imeli tudi bazen. Urban, 3. c
- Imeli bi zares velike učilnice. Jaz pa bi bil zmeraj v šoli, nikoli ne bi bil bolan.
- Aljaž, 3. č
- Jaz bi pa kar v to šolo hodil, v katero hodim sedaj, ker ima lepo stranišče in ker je tukaj veliko dobrih učiteljic. Rok, 3. č
- Na stenah učilnic bi bile narisane živali in rožice. V učilnicah bi imeli tudi žive konje. Ko pa bi si zaželeli, bi po hodnikih naletaval sneg. Tina, 3. c
- V moji šoli bi imeli različne sobe, v katerih bi spoznavali vse športe sveta. Jaša, 3. c
- V telovadnici bi imeli bazen. Pozimi pa bi imeli tudi posebno sobo za kepanje.
- Anja, 3. č
- Da bi v šolo lahko s seboj prinesli hišne ljubljence. Tisa, 3. c
- Moja šola bi imela šest razredov in eno samo nadstropje pa dva vhoda. Matej, 3. č

Nasmejmo se.... MEDVEDEK

Reče mali medvedek svoji mami: »Mama, sem jaz res medvedek?«

»Ja,« reče mama.

Čez nekaj časa mali medvedek spet vpraša:

»Ali sem čisto zares medvedek?«

»Seveda si!« odgovori mama in ga malo čudno pogleda.

Kmalu medvedek spet vpraša: »Povej, mama, ali sem res, čisto zares in pravi medvedek?«

»Zakaj pa ne bi bil?« je mama zdaj že kar jezna nanj.

Medvedek pa: »Ker me zebe kot psa!«

Rihard Turuk, 4.č

Šalo zapisal Smiljan Hude iz 5. č razreda.

Pav

Opis živali

Pav je lepa ptica. Prepoznaš jo predvsem po lepih, barvnih peresih. Najdaljša peresa ima na repu; lahko jih razpre kot pahljačo. V tej pahljači je do dvesto peres. Vsako od teh peres pa zgleda tako, kot da bi imelo oko. Zato je videti, kot da bi nas gledalo dvesto očes.

Pav za svoje življenje potrebuje veliko prostora, zato ga v zadnjem času najdemo le še na kmetijah in v živalskih vrtovih. Včasih pa je krasil grajske vrtove, drevorede in imenitne posesti. Pava imenujejo tudi rajska ptica.

Benjamin Pij Fende, 4. c razred

Zala Rakovec, 4.c

DROBIŽ

Jure Zupanc, 3.c

Z Brdavsom sva začela brati. Moje prijateljice in ostali ljudje so navijali zame. Tri prijateljice in moje sošolke so na plakate napisale: *Dajmo, Zala!* Za Brdavs pa so seveda navijale pošasti. Imele so plakate, na katerih je pisalo: *Premagaj jo! Zmelji jo!* In podobne reči.

Na začetku najinega branja je vodil Brdavs. Zelo hitro je bral in zato ga nikakor nisem dohitela. Bila sem jezna in žalostna, saj sem si zelo želela, da bi zmagala. Ko je bil Brdavs že pri besedi *ARHEOLOG*, se mu je zataknilo. Te besede, ki se je pojavila v knjigi *Rdeča kapica malo drugače*, ni in ni znal prebrati. Končno sem ga dohitela.

Učenci v 4. c razredu so si zamislili, da neke na svetu obstaja močan in prav nič prijazen velikan z imenom Brdavs. Potem si je vsak zamislil, kako bi bilo, če bi s tem Brdavsom tekmoval v čemerkoli...

Takšno zgodnico si je zamislila ena izmed učenk:

BRDAVS IN BRANJE

Odločila sem se, da bom z Brdavsom tekmovala v branju. Morala sva prebrati knjigo *Rdeča kapica malo drugače*.

Vse skupaj se je dogajalo v cerkvi na Zlatem polju. Bilo je neke nedelje. Na to tekmovanje sem se zelo dobro pripravila.

Lea Žmavc, 4.c

DROBIŽ

Moji navijači so zato še bolj vzklkali, vpili in v zrak moleli plakate. Ko mi je preostala le še ena stran do konca, se je Brdavs še vedno trudil s tisto besedo.

Prebrala sem še zadnjo poved: *Živeli so srečno do konca svojih dni!*

Potem sem zakričala: »Sem že!«

Nejc Skok Jekovec, 4.č

Brdavs je končno prebral tisto besedo, pošasti pa so jezne vpile: »Dajmo, polž, 'počasneli', preberi že enkrat!« Vendar je ob teh besedah nehal brati.

Vstal je in zabevskal: »Kdo me je pravkar žalil?! Tistemu bom zavil vrat!«

Ko so ga pošasti slišale, so zbežale. On je stekel za njimi. Meni pa so vsi ljudje čestitali, se veselili z mano in mi dali medaljo. Bila je zelo lepa. Zelo sem jo bila vesela, saj sem premagala smrdljivega Brdavsca.

In to je bilo 'kul! Vsaj zame!

Zala Rakovec, 4. c razred

Tim Čeh, 3.č

DROBIŽ

KAKO BI OPISAL SMEH?

Odgovarjali so tretješolci.

Je zelo smešen. **Živa**

Je velik. Smeh so usta. **Jure**

Smejem se, ko sem vesel. Vesel pa sem, ko mi kdo kaj da ali če mi kdo kaj lepega pove. **Erik**

Smeh je lahko tudi prijatelj. **Matic**

KAKO BI OPISAL SONCE?

Odgovarjali so tretješolci.

Sonce je rumeno in toplo. **Klara**

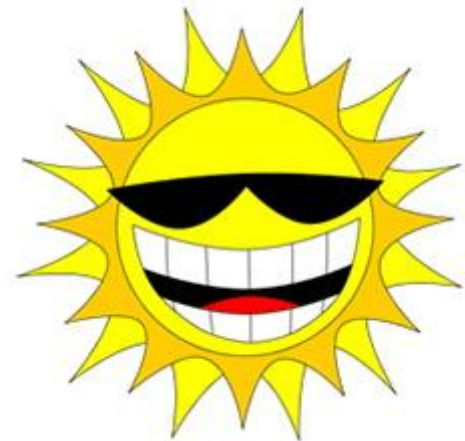
Je vroče in zelo svetleče; zaradi njega lahko oslepiš. **Anja**

Je svetlo in ima žarke. **Špela**

Svetel je bolj kot luč. **Rok**

Sonce z žarki živi visoko na nebu. **Matej**

Je okroglo in je sestavljeno iz plinov. Je v vesolju. **Jakob**

MODRA KAPICA

MALO DRUGAČNA PRAVLJICA

Nekoč je živela deklica z imenom modra kapica. Mamica ji je rekla, naj gre k babici in ji nese vino, energijski napitek, 'pomfri' in dunajski zrezek. Preden je modra kapica šla, ji je mamica rekla, naj hodi ob cesti. Modra kapica je šla na pot. Na poti je srečala zebro. Zebra jo je vprašala, če gre na trening. Modra kapica pa ji je odgovorila, da gre k bolni babici in da prav ničesar ne trenira. Potem se je zebra pozanimala, kje živi ta babica.

Modra kapica je takole odgovorila: »Moja babica živi v nebotičniku, ki ima petnajst nadstropij, moja babica je v tretjem.«

Zebra je modro kapico prepričala, da mora nujno babici nesti še kaj iz trgovine.

In res, modra kapica je šla v trgovino po čips za babico.

Ko je prišla k babici, v postelji ni ležala babica, ampak zebra.

Tak pa je konec moje zgodbe.

Jan Kotnik, 4. č razred

RESNIČNA ZGODBA O TEM, KAKO JE NASTALO MORJE

Članek

Nekoč, pred sto milijoni let, so bila prvotna morja le rahlo slana. Deževnica je skozi te milijone let pronicala v zemljo, pri čemer je raztapljala tudi solne minerale. Voda z raztopljenimi minerali je naposled prispela do rek in veletokov, ki se stekajo v morja in tako se je to dogajalo skozi milijone in milijone let, vse do danes, ko se ta proces še ni ustavil. Sol v morjih je lahko tudi posledica podmorske vulkanske aktivnosti. To pomeni, da so pod vodo lahko delujoči vulkani. Ta proces je podoben prejšnjemu, saj se tudi tu solni minerali z vročih morskih tal raztapljajo v morski vodi .

Članek je napisal Tim Rutar iz 5. c

Nejc Štern, 4.č

Erik Seehase, 3.c

Učenci petošolci so po skupinah povprašali druge učence o zelo zanimivih rečeh...

Pa poglejmo!

Kam, in zakaj prav tja, bi odšel, če bi ti nekdo dal precej denarja?

Takole so povedali učenci 4. c razreda:
Matic M.: Šel bi v Anglijo, da bi si tam ogledal znamenitosti.

Benjamin Pij F.: Šel bi v slaščičarno ali v trgovino z igračami. V slaščičarno bi šel zato, da bi se posladkal. V trgovino z igračami pa zato, da bi si kupil novo igračo in se tam tudi poigral.

Primož Z.: Jaz bi šel rad v Nemčijo. To pa zato, da bi tam imel kmetijo.

Tim P.: Najrajši bi si v Parizu ogledal znamenitosti.

Zala R.: V Termah Olimija se počutim zelo prijetno, zato bi odšla kar tja.

Teja Z.: V Ameriki so Indijanci, zato bi šla rada tja. Zdi se mi, da je tam zelo lepo.

Lea Ž.: Jaz bi šla v Turčijo, ker je tam 'prima'.

Maja M.: Rada bi šla v Afriko, ker je pokrajina nenavadna in lepa in ker je tam zelo vroče.

Julijana Isabel Seehase, 4.c

Če bi imel precej denarja, kam bi odšel na potovanje? Zakaj tja?

Učenci 4. č razreda so takole pripovedovali:

Aljaž D.: Najrajši bi šel v Barcelono, in sicer zaradi nogometa.

Nejc S. J.: Jaz bi šel pa zaradi nogometne tekme rad v Madrid.

Iza S.: Šla bi kar na morje, saj je tam vedno zelo lepo.

Ana S.: Tudi jaz bi šla na morje. To pa zato, da bi se tam zabavala.

Eva K.: Zelo si želim iti v 'Legoland', da bi si natančno ogledala, kaj vse se da narediti iz lego kock.

Maša B. P.: Na Pagu imam prijateljico, zato bi šla k njej na obisk.

Rihard T.: O, jaz bi pa takoj odletel v Ameriko, v Las Vegas. Tam se vseskozi kaj dogaja, tam je veliko 'žurk'.

STAROSLOVENSKA IMENA MESECEV

Verjetno veste, da so mesecem nekoč rekli drugače.. To veste, kajne? Ampak, ali tudi veste, zakaj so jih tako poimenovali? To pa je že težji oreh, kajne?

No, pa poglejmo, zakaj, od kod taka imena...

Januar – prosinec

Slovensko ime prosinec 'prosi proso', saj je bil januar lačni zimski mesec, poln želja po prosu. Proso je davni simbol blaginje.

Februar – svečan

To slovensko ime meseca povezujemo z besedo sveča – pa naj bo narejena iz voska ali iz ledu, za obe sveči je v mrzlem in temnem zimskem mesecu pravi čas.

Marec – sušec

To poimenovanje pomeni čas, ko zemlja 'pije snežnico', ko se začne sušiti in se pripravljati na pomladno rast.

April – mali traven

To ime govori o mladem, novem, malem zelenju po gozdovih, travnikih in poljih.

Maj – veliki traven

Tudi to slovensko ime tega meseca pomeni podobno kot prejšnje ime, le da gre tu za še več: za bujno pomladno rast.

Junij – rožnik

Slovensko ime rožnik označuje mesec, ko polja in travniki dehtijo od tisočerih rož.

Julij – mali srpan

Za slovenskega kmeta je bilo visoko poletje čas žetve s srpom, od tod ime meseca v visokem poletju – mali srpan.

Avgust – veliki srpan

V poljedelski deželi, kot je naša Slovenija, je osmi mesec nekdanj pomenil čas velike žetve s srpom.

September – kimavec

Slovenski kimavec je dobil ime po sadju, ki je v tem jesenskem mesecu zrelo in 'kima' na vejah sadnega drevja.

Oktober – vinotok

Za slovenskega vinogradnika je bil vinotok mesec, ko je 'vino teklo' v sode v času vesele trgatve.

November – listopad

To je čas, ko se narava pripravlja na zimsko spanje in listje pada z dreves.

December – gruden

Naš slovenski kmet je v zadnjem mesecu leta opazoval zemljo in videl, da pozimi zaledenela v grude leži po polju, od tod ime gruden.

Ana Podpeskar, 5.c

Pripravila: učiteljica Anita Žibrek

Zgodba o ČOKOLADI

Čokolado pridobivajo iz kakavovih dreves. Danes jih gojijo na različnih koncih sveta. Ampak vemo, da ta drevesa izhajajo iz severne in osrednje Amerike. Kakavova drevesa ne morejo rasti v vseh državah, ampak samo v tistih s tropskim podnebjem. V takšnih deželah so temperature med 21 in 23 stopinjami Celzija.

Te države pa so:

- zahodna Afrika (Gana in Nigerija)
- severna Amerika (Brazilija in Ekvador)
- Azija (Malezija in Indonezija)

Kakavova drevesa so približno 6 metrov visoka. Listi so zeleni. Čokolado delajo iz kakavovih semen. Ta semena so kot sadež drevesa. Semena so v kakavovih strokih. V enem stroku je približno 20 do 40 semen. Ko so semena v stroku, niso rjava. So kremne barve.

Kako naredimo čokolado?

Najprej je treba odrezati kakavove stroke z dreves. Nato morajo semena fermentirati od 5 do 8 dni. V tem procesu se sladkor v semenih spremeni v alkohol, barva semen pa se spremeni v rjavo. Ko so semena sprazena, se njihova barva spremeni v temno rjavo. Nato stroji zmeljejo semena v čokoladno pasto.

Zgodovina čokolade:

Prvi ljudje, ki so naredili čokoladni napitek iz kakavovih semen, se imenujejo Maji. Živel so med leti 300-900, v enem delu Mehike. Njihova čokolada ni bila sladka. Bila je zelo grenka, s koščki in vodo.

Nato so Azteki, ki so živel od leta 1325 do 1520 v osrednji Mehiki, kupili kakavova semena od Majev.

Krištof Kolumb je prvi Evropejec, ki je nekaj kakavovih semen iz Mehike pripeljal v Evropo za španskega kralja in kraljico.

Nato je eden od španskih vojakov, imenoval se je Cortez, prinesel veliko kakavovih semen iz Mehike. Prinesel je seveda še vse, kar spada zraven za izdelavo čokoladnega napitka. Španija je začela delati nove čokoladne napitke samo za bogate ljudi, ker so bila kakavova semena zelo draga.

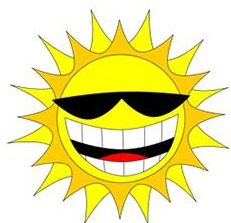
Nato so se Italijani naučili skrivnosti, kako pripraviti čokoladni napitek, od Špancev.

Kmalu je veliko držav v Evropi znalo pripraviti ta napitek.

Danes je čokolada mednarodni sladki prigrizek.

Že odšteevamo...
pet, štiri, tri, dva, ena...

zdaj...

**No, pravkar bodo tu-
veseli dnevi brez pouka!**

Uredniški odbor vam želi veliko sončka
in vsega lepega, kar
spada k poletju!

